...גם זה היה לה ... ליפה

נכון. קיבוץ. כביכול משפחה אחת גדולה.
אבל רק כביכול. רק המשפחה הגרעינית והרחבה של יפה, ידעו מה עבר עליה. מה היה לה.
לא ידענו על הקשיים שם, מעבר לים – אחות בכורה לעוד אחות צעירה – שוש – שתבדל לחיים רגועים ונוחים.
לא ידענו על הקושי לעלות מאירופה לארץ בתחילת דרכה. לא ידענו איזה קושי זה להיות אז בקיבוץ- למרות שגם עכשיו לא תמיד קל. לא העלנו בדעתנו שיפה ילדה יחד עם בעלה צבי ז״ל את אמנון, את רוחל׳ה, את אלון – בלי שמישהו ילווה אותה יחד לבית-החולים ויעמוד לידה, לא ידענו ששום קבוצת תמיכה של בנות ונשים היו באות ומכינות בתור כל יום ארוחה - ליולדת . לא ידענו – כי לא היה.

כל הקושי והלבד היה לה - עד שהקימה משפחה, עד שנולדו הילדים והנכדים,
והיו חתונות ונולדו הנינים והנינות –

עד שאבנר הנכד נפל באסון המסוקים עוד מעט 20 שנה - ושוב הצער - וסבתא יפה עומדת בצד ומביטה ברוחל׳ה ואומרת:
״הבאתי תבשיל תפוחי-אדמה רחלי״ – כך קראה לה.

ליפה היה מה לומר, להגיד, לנסות להשפיע- עלינו להיות קשובים ולפתוח את הדלת ולדעת שיפה שרדה בכוח החיים – עד שצבי בעלה נפטר לפני 12 שנה, עד שאבנר הנכד נפל בצבא – באסון המסוקים – ועם כל הצער שהיה בה בְּפָנִים – יצא החוצה והתיישב על פָּנֶיהָ.
אני מבקשת לזכור את יפה בימיה היפים – חרוצה, ונוסעת לשיר במועדוני הזמר, ואופה המון, וסורגת גרביים לתינוקות – ומחייכת – ומעבירה כף יד חמה בשיער ראשה המלא בתלתלים עם חוטי שיבה – אשה פעילה ונמרצת , אשה שהחליטה לחיות .

תקשיבי לי רוחל׳ה. שלוש עד ארבע פעמים ביום הלכת ובאת אליה. חמישה טלפונים כמעט כל ערב – היתה מבקשת ממך בדאגה – משהו, שתבואי,- שתעזרי, שתקשיבי –ואת עם כל חייך שעברו אסון כבד – לא עזבת אותה. נכון – תגידו – בת צריכה לדאוג לאמא- אבל תראו במדינה שלנו- מדינה בלי חמלה לזקן, לתשוש, לחולה – וכאן יש קיבוץ עם חמלה – אבל ליפה- לאמא שלך – יש אותך. ואת היית לה עולם החיים – היה לה רצון לפקוח עיניים ולראותך שוב ושוב ושוב.

אני מסירה בפנייך את הכובע רוחל׳ה, על הדאגה, המסירות, החיבוק, השעות והזמנים הרבים שהיית מקיפה אותה – שלא תהיה לבד, את- שגם עוזרת לילדים (עם שאול כמובן) ודואגת לנכדים (עם שאול כמובן) ועובדת – מצאת את הזמן להיות איתה – הלוך ושוב, ללכת ולחזור – לְהַשְׁאִיל ולענות, להסיע לבית-חולים ושוב -
דירה קטנה מטופחת – ומסביב לה עציצים – ואח״כ דירה ליד ״בית אחדות״ ומסביב לה עציצים – הכול מעשה ידייך. ואז בית-אחדות – לנוח. לנוח. לנוח.
אַתְּ, אמנון ואלון, ובני המשפחה נתתם לסבתא יפה כבוד גדול.
נזכור את סבתא יפה = סבתא= רבתא – שהיתה בת והיתה אחות והיתה אימא, והיתה סבתא והיתה סבתא גדולה עם נינים.
שנביט שנים בתמונות כשהיתה נמרצת וּזְרִיזָה וראש מלא תלתלים. כל זה, גם זה - היה לה – ליפה. אהבתי אותך מאד – הבטתי בהערכה על כח החיים שלך.
משפחתך היפה והענפה תמצא ניחומים בזכרונות רבים רבים ויפים.
אני מהמשפחה – צר לי שנבצר ממני – ללוות אותך –
אבוא לבית של רוחל׳ה ושאול לדבר ב . לזכור אותך.

שרהל׳ה שרון